

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 ianuarie 2016

mun.Chișinău

Colegiul penal în componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului în anulare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 octombrie 2015, declarat de avocatul Frecăușan Marina, în numele inculpatului

Pelivan Victor Victor, născut la 18 octombrie 1987, originar și domiciliat în s.Onișcani, r-nul Șoldănești.

Termenul examinării cauzei:

1.Prima instanță: 07.05.2015 – 06.07.2015;

2.Instanța de apel: 29.07.2015 – 28.10.2015;

3.Instanța de recurs: 10.12.2015 – 20.01.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Șoldănești din 06 iulie 2015, Pelivan Victor a fost condamnat în baza art.264¹ alin.(1) Cod penal la muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 200 ore, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

2. Prima instanța constatat că Pelivan Victor, la 20 martie 2015, aproximativ la ora 24.20, fiind în stare de ebrietate, deținînd permisul de conducere pe categoria „B, C, D, BE, CE, DE” cu nr.125412897, conducînd automobilul de model „Opel Vectra”, cu n/î C CY 568, pe strada centrală din s.Onișcani, r-nul Șoldănești, încălcînd prevederile pct.3.14 lit.a) al Anexei nr.1 din Regulamentul circulației rutiere, care prevede că participanții la trafic sînt obligați să respecte regulile de circulație și conducătorul de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate. Inculpatul Pelivan Victor a condus autovehiculul în stare de ebrietate și fiind suspus testării alcooloscopice prin intermediul alcooltestului „Drager Alcotest 8510 RO”, s-a constatat că gradul de alcool în aerul expirat de acesta era de 0,67mg/l, ce în conformitate cu art.134¹² alin.(3) Cod penal, corespunde stării de ebrietate cu grad avansat.

3. Sentința a fost atacată cu recurs de către procuror, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care a-i stabili inculpatului pentru fapta săvîrșită o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 240 ore, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, invocînd că instanța la stabilirea pedepsei incorect a aplicat prevederile art.79 alin.(1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa fără pedeapsa complementară obligatorie - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, și nu a ținut cont de faptul că V.Pelivan nu este încadrat în cîmpul muncii, iar interpretarea de către acesta a faptului că autoturismul personal este necesar pentru transportarea la spital al copilului care necesită îngrijire medicală, nu este plauzibilă; instanța nu a luat în considerație că inculpatul nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii, atît pe parcursul urmăririi penale, cît și în instanța de judecată, a întreprins măsuri reale pentru a se eschiva de la răspunderea penală pentru fapta comisă și a împiedica la stabilirea adevărului, prin urmare circumstanțe pentru

înlăturarea pedepsei complementare obligatorie - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, nu au fost constatate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 octombrie 2015, a fost admis recursul procurorului, casată sentința în latura stabilirii pedepsei, cu rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărâri în această parte, prin care lui Pelivan Victor, recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(1) Codul penal, i s-a stabilit pedeapsa sub formă de 200 ore muncă neremunerată în folosul comunității, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

Instanța de recurs a constatat că prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei și concludenței, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului V.Pelivan în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹alin.(1) Cod penal, făcând o încadrare juridică justă a acțiunilor acestuia.

La fel, instanța de recurs a considerat întemeiată aplicarea pedepsei inculpatului V.Pelivan sub formă de 200 ore muncă neremunerată în folosul comunității, aceasta fiind stabilită în limitele sancțiunii normei penale în baza căreia inculpatul a fost condamnat. Totodată, instanța a conchis că prima instanță eronat nu a aplicat în privința inculpatului pedeapsa complementară obligatorie - privare de dreptul de a conduce mijloace de transport, considerând că corectarea lui poate avea loc fără stabilirea pedepsei complementare, reținând în sarcina acestuia următoarele: la locul de trai se caracterizează pozitiv, la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află, nu are antecedente penale, are la întreținere doi copii minori, dintre care unul necesită permanent îngrijiri medicale și este necesară transportarea acestuia pentru examinare la medic cu ajutorul mijlocului de transport, instanța apreciind ultima circumstanță ca fiind excepțională.

Instanța de recurs a conchis că, circumstanțele menționate de prima instanță, inclusiv și faptul că unul dintre copiii inculpatului necesită îngrijiri medicale, nu pot fi reținute ca circumstanțe excepționale și nu pot servi ca temei pentru aplicarea art.79 alin.(1) Cod penal și nestabilirea pedepsei complementare obligatorii în privința inculpatului.

Reieșind din circumstanțele stabilite, instanța de recurs a concluzionat că este întemeiat argumentul procurorului, precum că la stabilirea pedepsei inculpatului, nu s-a ținut seama în deplină măsură de criteriile generale de individualizare a pedepsei, nu s-a luat în considerație gradul pericolului social al infracțiunii comise, persoana celui vinovat, rolul acestuia la săvârșirea infracțiunii, aplicându-i o pedeapsă neechitabilă faptei comise, adică fără aplicarea pedepsei complementare, ceea ce nu va duce la restabilirea echității sociale, la corijarea inculpatului, prevenirea din partea acestuia, precum și a altor persoane comiterea a unor noi infracțiuni.

Astfel, instanța de recurs, a conchis că aplicarea în privința inculpatului a pedepsei complementare obligatorii este necesară întru atingerea scopurilor Legii și a pedepsei penale, cel de corectare și reeducare a inculpatului și prevenirii de comitere a infracțiunilor similare.

5. Împotriva deciziei instanței de recurs a declarat recurs în anulare avocatul M.Frecăuțan în numele inculpatului care, fără a invoca vreun temei prevăzut de art.453 Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui V.Pelivan în temeiul art.79 Cod penal, să nu-i fie aplicată pedeapsa complementară - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, deoarece instanța nu a luat în considerație circumstanțele ce caracterizează persoana inculpatului, și anume caracteristica lui pozitivă, că la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află, are la întreținere doi copii minori, anterior nu a fost tras la răspundere penală sau contravențională, ce ar fi

permis instanței de a le considera ca circumstanțe excepționale; instanța aplicând inculpatului pedeapsa complementară nu a ținut cont nici de faptul că acesta este încadrat în câmpul muncii în calitate de șofer, iar în cazul privării de dreptul de a conduce mijlocul de transport situația familială și financiară a familiei acestuia s-ar agrava.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art.453 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată.

Recurentul, fără a indica vreun viciu fundamental în cadrul procedurii precedente care a afectat hotărârea atacată, ca temei al recursului în anulare invocă neacordul său cu aplicarea de către instanța de recurs a pedepsei complementare, solicitând pronunțarea prin prisma art.79 Codul penal a unei noi hotărâri, prin care inculpatului, să nu-i fie stabilită o pedeapsă complementară obligatorie - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Analizând temeiul invocat în recursul în anulare, Colegiul conchide că acesta nu constituie acel viciu fundamental, care ar afecta hotărârea atacată.

Argumentele recurentului, precum că instanța de apel nu și-a motivat soluția privind aplicarea pedepsei complementare, este lipsit de temei, deoarece din textul deciziei rezultă că instanța și-a motivat concluziile referitor la necesitatea aplicării pedepsei complementare în privința inculpatului, indicând din care motive în privința acestuia urmează să-i fie aplicată pedeapsa complementară sub forma de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport, soluție expusă la pct.4 a prezentei decizii, pe care instanța de recurs în anulare și-o însușește pe deplin.

Astfel, din conținutul recursului rezultă că, principalul argument pe care îl invocă recurentul este faptul că, în privința inculpatului neîntemeiat a fost dispusă aplicarea pedepsei complementare - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, fapt ce agravează situația familială și financiară a inculpatului, deoarece acesta este încadrat în serviciu în calitate de șofer, unica sursă de existență fiind câștigată datorită mijlocului de transport.

Însă, Colegiul penal constată, că acest temei nu poate fi reținut, deoarece pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unei fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Prin urmare, reieșind din faptul că inculpatul a condus mijlocul de transport în stare de ebrietate avansată, prin ce a pus în pericol nu doar viața sa, dar și a altor participanți la trafic, Colegiul penal conchide că pedeapsa complementară - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport aplicată condamnatului de către instanța de recurs, este stabilită corespunzător gravității faptei, în raport cu pericolul social al acesteia.

De asemenea, Colegiul penal menționează că la stabilirea pedepsei lui V.Pelivan instanța de recurs a ținut seama pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art.75 Cod penal, de criteriile generale a cauzei care agravează ori atenuază răspunderea, de persoana inculpatului, de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării

acestui, numindu-i o pedeapsă echitabilă și a argumentat motivele neaplicării în privința lui V.Pelivan a prevederilor art.79 Cod penal, reținând că la examinarea cauzei nu au fost stabilite careva circumstanțe excepționale ce ar justifica neaplicarea pedepsei complementare, iar circumstanțele la care a făcut referire recurentul, fac parte din categoria celor atenuante, de care s-a ținut cont la individualizarea pedepsei.

Mai mult, Colegiul penal sub acest aspect reține și prevederile art.24 Cod penal, care reglementează că persoana care a săvârșit o infracțiune în stare de ebrietate, produsă de alcool sau de alte substanțe, nu este liberată de răspundere penală. Cauzele ebrietății, gradul și influența ei asupra săvârșirii acțiunii se iau în considerare la stabilirea pedepsei, astfel instanțele au luat în considerație faptul că infracțiunea a fost săvârșită în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Prin urmare, Colegiul penal constată că instanța de recurs și-a motivat soluția privind aplicarea pedepsei lui V.Pelivan cu muncă neremunerată în folosul comunității și a celei complementare - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, astfel temeiul invocat de recurent nu și-a găsit confirmare.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal decide inadmisibilitatea recursului declarat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului în anulare declarat de avocatul M.Frecăuțan, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4), art.453, 456 Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de avocatul Frecăuțan Marina în numele inculpatului Pelivan Victor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 octombrie 2015, în cauză penală în privința lui Pelivan Victor, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 17 februarie 2016.

Președine

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu